

LUDMILA BAKONYI SELINGEROVÁ

PYŽAMAN

ILUSTROVALA
ANETA ŽABKOVÁ

ALBATROS

Pyžaman

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ludmila Bakonyi Salingerová
Pyžaman – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUDMILA BAKONYI SELINGEROVÁ

PYŽAMAN

ILUSTROVALA
ANETA ŽABKOVÁ

Albatros

Zavřete oči, přichází...

„Notes, pero, tablet, fusekle... vlastně ne, fusekle tam mám, asi...“ Lád'a se drbal na hlavě a nevěděl si vůbec rady. Jednou tam, potom sem, pak zase tam, pak zase sem. Poslední dobou jezdil jako stěhovavý holub mezi bytem, kde bydlel s mámou, a tím novým, kam se nastěhoval táta.

Bylo to tam cítit divně, trochu jako guma. Úplně jinak než v jejich starém domě, kde se vznášela vůně upečeného koláče a občas sem zavanula také posečená tráva z parku. Táta měl nový byt v novém domě. Byl tam černý nábytek, strašně málo hraček a jeho pokoj byl až na konci chodby, kterou v noci zhasínal. Navíc pod okny jezdila auta a jejich tiché *bžžžm, bžžžm, bžžžm* doprovázela světla klouzající po stropě přes vzor záclony. Lád'a tam strašně těžko usínal, a když se vzbudil, nemohl si vzpomenout, kde vlastně je. Báł se a nechtělo se mu tam, ale už tak byl s tátou dost málo.

Máma byla jako zakletá princezna a táta jako ledový král. Oba se od sebe najednou vzdálili a Lád'a byl někde v tom obrovském prostoru mezi nimi. Musel chodit po špičkách, aby je nezaplašil a nevzdálili

se ještě víc. Kromě toho taky pořád na něco zapomínali, ale dělali, jako kdyby telefonu narostly zuby a měl jim ukousnout ucho. Za žádnou cenu nechtěli jeden s druhým „zbytečně“ volat, i když to vůbec zbytečné nebylo.

„Řekneme si to příště. Vyříd' to mamince ty. Však to bez kartáčku nějak přežijeme, dřív je neměl nikdo.“ Závodili ve výmluvách a oba se stávali pravými mistry. I Lád'a pořád někde něco zapomínal. Knížky, sešity, spodáry, a jednou dokonce odjel jenom v pantoflích. Musel v nich pak chodit celý víkend.

„Je teplo a nikdo nepozná, že to není schválně,“ mávl nad tím rukou táta. Jenže zrovna byl dětský den a v těch pantoflích Lád'ovi vůbec nešel hrát fotbal, ani vyhrát závody v běhání. A přitom dovede běhat jako blesk!

„Tentokrát se porazit nenechám!“ odhodlaně číhal na startu štafet otců a synů. Mermomocí chtěl tátovi předvést, jak se zlepšil. Nasadil gepardí rychlost a chvíli to vypadalo, že skutečně vede. Pak mu to ale v jedné pantofli uklouzlo, druhá noha vystřelila do vzduchu a její obutí ladným obloukem přeletělo dráhu i publikum, aby přistálo přímo mezi muffiny s krémem a jedlými květy, co byly pro všechny za odměnu. Ta ostuda!

To už bylo na Láďu moc a měl co dělat, aby mu nevytryskly slzy. Táta se omlouval, dal dětem peníze na sušenky jako náhradu a zmizel pryč. Láďa se cítil pod psa.

„Hihi, neblázni! Taková skvělá trefa! To kdyby člověk chtěl udělat naschvál, tak se mu to nepovede!“ rozesmál se táta z plných plic, když se ocitli v bezpečné vzdálenosti odtamtud. A vlastně to byla pravda. Fakt moc dobře se ta pantofle mezi zákusky trefila! Na bowlingu by se to počítalo jako strajk a měl by ještě jeden hod. Stejně na chlapce nakonec padl divný smutek a už se mu nechtělo dál nic dělat.

Takhle se to opakovalo pořád. Všechno nějak na pendrek a Lád'a nevěděl, co s tím. Mít tak kouzelnou moc nebo stroj času, aby všechno vrátil, jako to bylo dřív, když mohl o víkendu skočit k nim do postele a hráli spolu polštářovou bitvu, máma ho lechtala a táta z legrace dělal, že ho kouše do zadku. Teď už ho do zadku nikdo nekousal.

„Jsi hotový, Lád'o?“ nakoukla maminka dveřmi. Nebyl, ale nechtěl to přiznat, aby jí nepřiděloval starosti, tak řekl, že jo.

„Nemohl bych jet večer domů?“ zkusil na maminku. Ta ho pevně objala.

„Je toho hodně nového, vid'?' Neboj, zvykneš si. Jsi můj velký statečný hrdina.“ Na to se nedalo nic říct.

Za okénky tramvaje pomalu mizely krásné zdobené domy, které vypadaly jako šlehačkové dorty a rostly u nich vysoké lípy. Tam, kam jeli, domy neměly zdobení ani špičaté střechy. Vypadaly jako barevné kostičky lega naskládané vedle sebe. Všechny stejně rovné a hranaté. Kdyby to stavěl z lega Lád'a, dal by mezi věže vysokých domů mnohem víc rostlin a zvířat. Tady místo parků prorůstala mezi baráky spousta podchodů, které někdo pomaloval divnými písmeny a znaky. Taky tam asi čůralo hodně pejsků, což bylo nepříjemně cítit. Vypadalo to tam jako na úplně jiné planetě, ale táta na té planetě bydlel rád, protože na ní prý vyrůstal.

„Má všechno?“ zeptal se táta stručně a snažil se být milý.

„Snad jo,“ utrousila máma a rychle odešla. Nic víc. Kdyby někdo počítal rekordní rychlost v předávání dítěte s minimem slov, Lád'ovi rodiče by určitě vyhráli.

Táta měl doma trochu nepořádek a skoro pořád zapnutou televizi. Říkal mámě, že jedí zeleninu, ale jedli spíš pizzu, což bylo jejich tajemství. Někdy si šli kopat s míčem, koukali na sport a hráli videohry. Táta si liboval, že mají chlapeckou zábavu. Lád'u to až tolik nebavilo, ale byl rád, že se táta konečně směje.

„Tak, je čas jít do hajan. Zuby, pyžamo, znáš to...“

„Pyžamo! Ach jo. Nechal jsem ho doma,“ chytil se za tváře Lád'a.

„Ty jednou někde necháš i hlavu. Ale to nevádí. Půjčím ti svoje pyžamo. Takové speciální, co jsem nosil jako kluk. Měl jsem ho rád, tak si ho schovávám na památku.“ Pak se zatvářil tajemně. „Myslím, že budete dobří kamarádi.“

